

Εμπιστοσύνη στον Θεό

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική Ζωή](#)

[Χρυσόστομος Παπαδάκης, Αρχιμανδρίτης του Οικουμενικού Θρόνου](#)

Πρέπει να φιλοσοφούμε τη ζωή μας. Να προβληματιζόμαστε για όσα μας συμβαίνουν και να τα αναλύουμε, αλλά ποτέ να μη βιαζόμαστε να βγάζουμε συμπεράσματα, διότι ό,τι στερείται ανέσεως χρόνου, υποχρεωτικώς θα έχει μέσα του στοιχεία παραπλανητικά, αφού λειτουργούν μπερδεμένα· η πληροφόρηση που μπορεί να μην είναι σωστή, η συναισθηματική φόρτιση που αδρανοποιεί την ψύχραιμη λογική, η φαντασία η οποία είναι η προσφιλέστερη στον πονηρό πόρτα της ψυχής.

Η σωστή στάση, όταν έχουμε γεγονότα καθοριστικής σημασίας στη ζωή μας τα οποία μας απασχολούν επί πολλές ημέρες γιατί συμβαίνουν και τί πρέπει να κάνουμε, είναι να σιωπούμε και να περιμένουμε προσευχόμενοι. Η ροή του χρόνου βοηθά να κατασταλάξουμε σε γνώμες πλησιέστερες προς την αλήθεια, άρα και σε αποφάσεις λιγότερο λανθασμένες.

Υπάρχουν βέβαια γεγονότα που μας προξενούν απέραντη θλίψη όταν βλέπουμε με

την πρώτη αμέσως ματιά το άδικο που μας βρήκε. Αν σπεύσουμε να ξεκαθαρίσουμε τα πράγματα, είναι βέβαιο ότι θα πληγωθούμε. Αλλά είναι ενδεχόμενο μέσα στη συναισθηματική φόρτιση της ώρας αυτής, να πληγώσουμε κάποιους και να χάσουμε και το δίκιο μας. Να προκαλέσουμε ίσως και εντάσεις ανώφελες για όλους.

Εδώ έχει να παίξει σπουδαίο και αποτελεσματικό ρόλο η πίστη. Το να έχουμε εμπιστοσύνη στον Θεό. Εκείνος ως παντογνώστης και καρδιογνώστης παρακολουθεί κάθε λεπτομέρεια της ζωής μας. Ως δίκαιος θα οδηγήσει με τέτοιο τρόπο τα γεγονότα, ώστε η αλήθεια να φανεί και να έλθει πανηγυρικά η δικαίωση, η οποία όταν έρχεται σαρώνει κυριολεκτικά, κλείνει στόματα και απονέμει τον φόβο εκεί που πρέπει. Ο λαός διά στόματος του ποιητή διατυπώνει με κοσμικούς όρους την εμπειρία λέγοντας· «έχει ο καιρός γυρίσματα». Δεν είναι γυρίσματα τύχης.

Η προσωπική μελέτη με βάση την πίστη, βλέπει τον δάκτυλο του σιωπηλού Θεού. Ο Θεός δεν συνηθίζει να δρά άμεσα και εντυπωσιακά όπως εμείς οι ανυπόμονοι θα θέλαμε. Ο εντυπωσιασμός θα ήταν εκβιασμός της ελεύθερης βούλησης και περιορισμός της πίστεως. Όμως εμείς κατά τον Απ. Παύλο, «διά πίστεως περιπατούμεν, ου διά είδους» [Β΄ Κορ. 5,7], δηλ. στη ζωή αυτή περνούμε με πίστη και όχι με ορατές αποδείξεις.

Ο Θεός συνηθίζει να σιωπά παρά τις προσευχές μας για να επέμβει στο θέμα μας. Αυτή η σιωπή, η μη άμεση ανταπόκριση, έχει παιδαγωγικό χαρακτήρα. Στο διάστημα αυτό μαθητεύουμε -αν θέλουμε- στην πίστη, στην υπομονή, στην ελπίδα,

στην καλλιέργεια την ποσοτική και ποιοτική της προσευχής, μέχρι που αυτοβούλως, με άνεση και άνευ όρων να παραδώσουμε στο θέλημα του Θεού την έκβαση της υπόθεσης που μας καίει. Θα έλθει οπωσδήποτε η απάντηση κατά τέτοιο τρόπο που θα τρίβουμε τα μάτια μας λέγοντας με θαυμασμό τη συνηθισμένη φράση· «Πώς ήλθαν τα πράγματα; Απίστευτο! Ο Θεός δεν ξεχνά!»

Ο Θεός φέρνει τα πάνω κάτω δρώντας μέσα από ανθρώπινες συνθήκες. Μυστηριώδης είναι αυτός ο τρόπος, διότι δεν παραβιάζει την ανθρώπινη βούληση. Με τον διακριτικό αυτό τρόπο φαίνεται η παρουσία Του και ότι ο ανύστακτος οφθαλμός Του βλέπει τα πάντα και μιλά όταν πρέπει, αφήνοντας ευχάριστα άφωνους αυτούς που τον παρακαλούσαν, πικρά δε ενεούς αυτούς που τον περιφρονούσαν αδικώντας τους συνανθρώπους των.

Εφόσον η μαθητεία μας στην πίστη, στην υπομονή, στην ελπίδα και στην προσευχή είναι συνεπής μέχρι να έλθει η απάντηση, τότε θα έχουμε αποκομίσει μεγάλο πνευματικό κέρδος και η απάντηση θα κινήσει την καρδιά μας σε δοξολογία, η δε πίστη θα ριζώσει βαθύτερα.

Αλλά και αν ακόμη η μαθητεία μας δεν θα ήταν καλή και θα είχαμε μείνει μέσα στο άγχος και στους λογισμούς, πάλι η απάντησή Του όταν έλθει θα μας ικανοποιήσει. Αλλά η διαφορά θα είναι πως στο μεταξύ θα μας έχει ταλαιπωρήσει η «ζάλη λογισμών αμφιβόλων», και το καλάθι μας θα είναι άδειο. Δεν θα έχει καρπό!

Πηγή: Αρχιμ. Χρυσοστόμου Παπαδάκη, Επί το Άροτρον, Αθήνα 2021, σσ. 215-217.

<https://bit.ly/3rPt3uU>